

VASADI PÉTER
Egy hosszú perc

Beney Zsuzsának

Megfehéredett, akár
 a télbe hajó őszi
 táj. Lépése kissé
 vontatott, ahogy
 a pulpitustól elér
 az első széksorig.
 Állok, figyelem oly
 jelentéktelenül, mint
 aki láthatatlanságban
 elbújik. A lelassult
 zseni fáradtsága, ha
 végső már, ilyen nemes.
 Rám néz, megfontolt fél-
 fordulatot téve meg,
 szája körül halvány
 mosoly, két ujját meg-
 billenti jobb kezén.
 Nem csöndes, hallgatag.
 S e gyöngé s gyöngéd
 erély, mint könnyű
 kendő, meglebben vállán.
 Nincs többé szó, szavam
 mind létem aljára – kékes

iszapnak – süllyedt; ezt
 sugallja. Mi még úszkál
 a fölszínen, csupán a
 hermeneutika foszlányai.
 Elmossa őket szellemem.
 Ugyan, hová lett a
 sok tétova kísérlet,
 hogy valahol elhelyezzenek.
 E forró idegenség most majd
 ezüstben s megállíthatatlan,
 mint mives sziklatömb,
 mégis áttetszőn emelkedik.
 Körötte – zölden – értés,
 értelem hullámoz szüntelen.
 ...A hátát látom, belép
 egy sötét ajtókeretbe.
 Arany magánya, mint a
 karperec, csuklójára
 csúszik közömbösen.
 Végérvényes és ragyog.
 Örökléte cédulázhatatlan.
 S mint friss hó, megül
 egy díszes rézkilincsen.

Porthosz